

Arrest

nr. 306 922 van 21 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TAKANDJA LONDOLA
Guldenvlieslaan 67 / 9
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. TAKANDJA LONDOLA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2024 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van haar illegaal verblijf.

1.2. Op 7 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 07.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: N.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: /

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Frankrijk (xxx) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart zij een zus te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Verder verklaart betrokkene dat ze in België is om haar vriendin te bezoeken. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat ze lijdt aan crisissen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 06.05.2024 in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 06.05.2024 in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze een kapsalon wenst te openen. Betrokkene heeft tot op heden nog geen enkele aanvraag tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Verder verklaart betrokkene dat ze in Frankrijk woont, wat we momenteel niet kunnen vaststellen gezien betrokkene geen documenten bij haar heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze lijdt aan crisissen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.3. Op 7 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt dat de procedure geschiedt in de Franse taal wat volgens haar de proceduretaal is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vrijheidsberoving

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, vervat in de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen.

Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13sexies

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad erop dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden.

In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden

ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De advocaat van de verzoekende partij heeft hieromtrent geen opmerkingen.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingesteld tegen het inreisverbod, dan ook onontvankelijk.

5. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

5.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bespreking van haar enig middel blijkt dat zij ook artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Naast een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Que selon la partie adverse, la requérante est condamnée à quitter le territoire de la Belgique et les territoires des Etats appliquant intégralement l'acquis de Schengen, à moins qu'elle ne dispose des documents requis pour s'y rendre ;

La requérant n'est pas opposée de partir de Belgique parce qu'elle y est venue pour juste visiter son amie le 06.05.2024 en vue de retourner le jour suivant en France, toutefois, il n'est pas question pour elle de quitter tout l'espace Schengen parce qu'elle a sa demande de séjour encours de traitement en France (pièce 2) •

Cette demande a été déposée le 29 janvier 2024 et suit son cours normal et la requérante ne peut quitter l'espace Schengen et laisser sa demande en cours, cela lui causerait un grand préjudice difficilement réparable.

Elle ne demande pas plus que de rentrer chez elle en France et continuer sa vie, mieux vaquer à ses occupations, et non d'être conduite au Sénégal •

Sur la crainte de fuite .

Que la partie adverse soutient qu'il existe un risque de fuite dans le chef de la requérante alors qu'elle dit ne pas habiter en Belgique, ni vouloir y habiter parce qu'elle vit en France où se trouve le centre de ses intérêts, entre autre son contrat de travail (pièce 3), sa résidence, sa carte individuelle d' admission à l' aide médicale de l'Etat (pièce

(...)

Le Moyen tiré de Motivation des actes administratifs :

(...)

La motivation de l'acte attaquée ne rencontre pas l'obligation de motivation des actes administratifs à portée individuelle au sens de la loi du 29 juillet 1991, en ce qu'elle ne permette pas à la requérante de comprendre, pourquoi doit-elle retourner au Sénégal alors qu'elle a demandé régulièrement le séjour en France et que sa demande suit son cours normal, elle tient en outre à signaler qu'elle n'a pas introduit une demande de séjour en Belgique ;

Ainsi, la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au sens de l'art 3 de loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs individuels et aux éléments d'intégration sociale sur lesquels comptait le requérant référence à une jurisprudence active •

Les termes circonstances exceptionnelles » ne signifient pas qu'il soit impossible d'introduire une demande dans son pays d'origine ou de provenance ,

Ce ne sont pas des circonstances de force majeure, il suffit que l'intéressée démontre à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine. (CE 06 mars 2021 93,760, R.D.E, 2001, 10 ° 1 1 3, p,217 et CE, 26 novembre 2002, n ° 112.863) •

En l'espèce, il est particulièrement difficile pour la requérante qui n'a pas de moyens financiers de retourner au Sénégal, où il n'a plus d'attaches ni de repères, pour y solliciter l'autorisation de séjour de plus de 3 mois et revenir en France rejoindre son centre d'intérêt socioéconomique ;

Erreur manifeste d'appréciation

L' erreur Manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du droit du raisonnable qui fait interdiction à l' autorité d'agir contrairement à toute raison (C.E. , 27 septembre 1988, n° 30.876, De Leener et Ballon, C.E., 12 août 1992, 40.082 , Assante waa ; 21 août 1992 , 11° 40. 121, vianga).

C'est en d'autres termes « l'erreur qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable (C.E., 20 avril 1994, n° 46.917, Decamps), ou encore ce qu'une autre autorité, placée dans les mêmes circonstances et fonctionnant normalement, n'aurait décidé (C.E. 18 févrierl 986, 1+26.181, De Wilde) ;

En l'espèce, la requérante prouve en suffisance que l'autorité n'aurait pas agi de la sorte si elle n'avait pas commis une erreur d'appréciation sur sa situation, elle serait conduite à la frontière française où elle a la demande de séjour à la place d'être détenue à un lieu .déterminé en vue de retourner au Sénégal où elle n'a plus d'attaches, ni de repères.

Le moyen pris du non-respect du devoir de minutie :

(...)

En l'espèce, il est particulièrement difficile pour la requérante qui n'a pas de moyens financiers de retourner au Sénégal, où il n'a plus d'attaches ni de repères, pour y solliciter l'autorisation de séjour de plus de 3 mois et revenir en France rejoindre son centre d'intérêt socioéconomique ,

Le Moyen tiré de violation de droit d'être entendue :

(...)

En espèce, la requérante n'a pu être entendue par l'autorité qui a décidé pour faire valoir ses moyens de défense, ce qui lui aurait permis de décider à connaissance de cause.”

5.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hem geen artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bekend is. Gelet op de toelichting bij de voormelde bepaling in de uiteenzetting van het middel, is het duidelijk dat de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet omdat zij enerzijds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van de arrestatie en omdat zij anderzijds *ter fine* van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij door Frankrijk gesignaleerd is, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken, noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen.

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, stellende dat:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart zij een zus te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Verder verklaart betrokkene dat ze in België is om haar vriendin te bezoeken. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat ze lijdt aan crisissen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Voorts motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 06.05.2024 in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

Tenslotte motiveert de verwerende partij dat de beslissing tot terugleiding naar de grens is gegrond op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, daar aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend waarna zij de redenen herhaalt, zoals hierboven vermeld, waarom *in casu* een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Vervolgens motiveert de verwerende partij over haar onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit als volgt:

“Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze een kapsalon wenst te openen. Betrokkene heeft tot op heden nog geen enkele aanvraag tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Verder verklaart

betrokkene dat ze in Frankrijk woont, wat we momenteel niet kunnen vaststellen gezien betrokkene geen documenten bij haar heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze lijdt aan crisissen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de motivering haar niet toelaat te begrijpen waarom zij dient terug te keren naar Senegal terwijl zij een verblijf heeft aangevraagd in Frankrijk, gaat zij voorbij aan het motief dat zij zowel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, alsook aan het motief dat zij verklaarde in Frankrijk te wonen, doch dit niet kan vastgesteld worden daar de verzoekende partij geen documenten bij haar heeft. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan, door louter te wijzen op een verblijfsaanvraag, dat zij documenten heeft die vereist zijn om zich naar Frankrijk te begeven en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zoals ook zal blijken uit wat volgt, blijkt ook uit informatie van de Franse overheidsdiensten dat de aanvraag waarop de verzoekende partij doelt, geen recht op verblijf opent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

5.2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.2.4. De verzoekende partij betoogt dat zij zich niet verzet tegen een vertrek uit België daar zij hier enkel is toegekomen op 6 mei 2024 om een vriendin te bezoeken met het oog op een terugkeer de volgende dag naar Frankrijk, dat zij echter niet in de mogelijkheid is om het volledige Schengengrondgebied te verlaten daar een verblijfsaanvraag lopende is in Frankrijk. Zij voegt bij haar verzoekschrift een “*Attestation de dépôt*” van een “*Demande d’admission exceptionnelle au séjour*”, gedateerd op 29 januari 2024. Zij stelt dat deze aanvraag ingediend werd op 29 januari 2024 en zijn normale beloop kent en dat zij het Schengengrondgebied niet kan verlaten en haar aanvraag op zijn beloop kan laten, dat dit haar een groot moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. Zij stelt niet meer te vragen dan terug te keren naar

Frankrijk en haar leven verder te zetten, de zaken beter aan te pakken en niet teruggestuurd te worden naar Senegal.

Door louter aan te geven dat zij zich niet verzet tegen een vertrek uit België, maakt zij geenszins een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aannemelijk en toont zij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat zij zowel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.

Het document dat de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift, met name het “*Attestation de dépôt*” van een “*Demande d'admission exceptionnelle au séjour*”, gedateerd op 29 januari 2024, betreft geen dergelijk document. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de diensten van de directie immigratie van Parijs aan de verwerende partij hebben meegedeeld “*Pour précision, l'attestation de dépôt d'une demande d'admission exceptionnelle au séjour n'ouvre pas droit au séjour*” (vrije vertaling: Ter verduidelijking: het attest van indiening van een aanvraag voor uitzonderlijke toelating tot verblijf opent geen recht op verblijf).

De verzoekende partij verduidelijkt verder niet waarom een lopende verblijfsaanvraag in Frankrijk haar zou verhinderen terug te keren naar Senegal of waarom een terugkeer naar Senegal haar een moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen. Zij toont met haar betoog *prima facie* ook geenszins aan dat zij haar aanvraag niet verder op zijn beloop kan laten bij het verlaten van het Schengengrondgebied.

Waar de verzoekende partij stelt niet meer te vragen dan terug te keren naar Frankrijk en haar leven verder te zetten, de zaken beter aan te pakken en niet teruggestuurd te worden naar Senegal, vraagt zij aldus de schorsing (en de nietigverklaring) van het bestreden bevel voor zover het oplegt het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, maar weerlegt, noch ontkracht zij de juridische en feitelijke grondslag waarop de eerste bestreden beslissing is gegrond. Zij toont met een haar betoog niet aan dat het bestreden bevel onterecht werd genomen.

5.2.5. De verzoekende partij vervolgt, betreffende het risico op onderduiken, dat zij nochtans gezegd heeft dat zij niet in België woont, noch alhier te willen wonen daar zij in Frankrijk leeft waar zich het centrum van haar belangen bevindt, onder meer haar arbeidscontract, haar woonplaats en haar kaart die haar toegang verleent tot medische hulp van de staat. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een niet ondertekend “*contrat de travail a duree indeterminée*” van 21 maart 2023 en een “*bulletin de paye*” voor de periode van 1 juli tot 31 juli 2023, alsook haar “*carte individuelle d'admission a l'aide medicale de l'état*”, geldig van 12 april 2023 tot 11 april 2024.

Vooreerst wijst de Raad erop dat *prima facie* uit de door haar voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij heden het centrum van haar belangen in Frankrijk heeft. Immers blijkt uit een niet ondertekende arbeidsovereenkomst van 21 maart 2023 en een loonstrook van juli 2023 geenszins dat de verzoekende partij heden in Frankrijk tewerkgesteld is. Ook uit de door haar voorgelegde “*carte individuelle d'admission a l'aide medicale de l'état*”, blijkt niet dat zij heden recht heeft op medische hulp in Frankrijk. Bovendien kan uit een loutere toelating tot medische hulp van de Franse staat niet afgeleid worden dat de verzoekende partij al haar belangen in Frankrijk heeft, nog minder dat er geen risico op onderduiken zou bestaan.

De verzoekende partij meent dat er geen risico op onderduiken is daar zij niet in België woont, noch wil wonen, daar zij in Frankrijk leeft waar zich het centrum van haar belangen bevindt, onder meer haar werk, haar woonplaats en haar toegang tot de medische zorgen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat indien een risico op onderduiken kan worden vastgesteld, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kan opteren voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, daar zij beweert sinds 6 mei 2024 in België te verblijven maar dit niet kan aantonen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, alsook (ii) uit het feit dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Uit de voormelde motieven, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, blijken de redenen waarom een risico op onderduiken kan worden vastgesteld.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria, zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag [heeft] ingediend, of (...) zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn [heeft] gedaan,”* en wanneer de vreemdeling *“niet mee[werkt] of (...) niet [heeft] meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,”*, noch dat zij beweerde sinds 6 mei 2024 in België te verblijven maar dit niet kan aantonen en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Met haar loutere bewering dat zij niet in België woont of wil wonen en in Frankrijk woont waar zij haar centrum van haar belangen heeft en hierbij lijkt te wijzen op een tewerkstelling, een woonplaats en een toelating tot medische hulp – waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij haar actueel adres in Frankrijk niet vermeldt noch bewijzen levert van een actuele tewerkstelling of toelating tot medische hulp in Frankrijk – weerlegt, noch ontkracht zij de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat zij enkel beweert sinds 6 mei 2024 in België te verblijven maar dit niet kan aantonen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, noch toont zij hiermee aan dat op grond van deze vaststellingen niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat.

In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan of wanneer betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet in België woont maar in Frankrijk het centrum van haar belangen heeft – waarbij de Raad herhaalt dat de verzoekende partij haar actueel adres in Frankrijk niet vermeldt noch bewijzen levert van een actuele tewerkstelling of toelating tot medische hulp in Frankrijk – doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij met enige relevante omstandigheid eigen aan het geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat het feit dat zij voorheen bepaalde belangen heeft gehad in Frankrijk, wat zij met de door haar voorgelegde stukken op het eerste gezicht aantoonst, anders doet oordelen over het risico op onderduiken, vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad wijst er in dit kader ook op dat zij door Frankrijk gesignaleerd staat *“ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank”*, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist, en herhaalt hierbij nogmaals dat de verzoekende partij geen actuele woonplaats in Frankrijk vermeldt. De Raad benadrukt ook nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken, maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan en daar zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

5.2.6. Waar de verzoekende partij meent dat de eerste bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd wordt met betrekking tot de sociale elementen van integratie waarvan zij melding maakte, dat de term 'uitzonderlijke omstandigheden' niet betekent dat het onmogelijk moet zijn om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, dat het geen omstandigheden van overmacht betreffen, dat het volstaat dat betrokkene aantoont dat het bijzonder moeilijk is om terug keren om een verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst, onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, gaat de verzoekende partij er klaarblijkelijk aan voorbij dat zij geen verblijfsaanvraag omwille van buitengewone omstandigheden heeft ingediend in België, zoals zij zelf overigens ook aanhaalt in het verzoekschrift, doch wel in Frankrijk. Zij kan dan ook op het eerste zicht geenszins dienstig verwijzen naar de bepalingen en de rechtspraak van de Raad van State omtrent een dergelijke verblijfsaanvraag in België.

Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet welke elementen van integratie zij heeft aangehaald, waarmee de verwerende partij in de *in casu* eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard een zus in België te hebben, in België is om een vriendin te bezoeken, zij voorts lijdt aan crisissen, zij in België een kapsalon wenst te openen en dat zij verklaart in Frankrijk te wonen, alsook uit de motieven blijkt waarom deze verklaringen en elementen het nemen van het bestreden bevel niet verhinderen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren daar zij niet over de financiële middelen beschikt voor een terugkeer naar Senegal, waarmee zij geen banden meer heeft om aldaar een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen en terug te keren naar Frankrijk naar het centrum van haar socio-economische belangen, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont geenszins aan dat zij niet over financiële middelen beschikt, noch dat zij geen banden meer heeft met Senegal. In dit licht dient er nog op gewezen te worden dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op 7 mei 2024 om 14u09 ("*Rapport administratif: Signalement – Séjour illégal*" van 7 mei 2024) verklaarde nog zeven zussen in haar land van herkomst te hebben.

5.2.7. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of gestoeld zijn op een onzorgvuldige feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook op het eerste zicht niet.

Zij maakt *prima facie* evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout maakt door haar niet terug te leiden naar de Franse grens waar zij een verblijfsaanvraag heeft ingediend maar haar vast te houden met het oog op een terugkeer naar Senegal.

5.2.8. De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, voorts in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd voor het nemen van het bestreden bevel. Uit het "*Rapport administratif: Signalement – Séjour illégal*" van 7 mei 2024 blijkt dat de verzoekende partij om 14u09 gehoord werd door G.A. van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene. Eveneens blijkt uit het "*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" dat zij op 7 mei 2024 om 17u40 nogmaals gehoord werd door "*1ste AGP V.L. (...)*". Ook blijkt dat de verzoekende partij dit formulier heeft ondertekend.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet gehoord werd.

In zoverre zij meent dat het hoorrecht inhoudt dat zij voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel de redenen hiervoor diende te kennen en toegang diende te krijgen tot het dossier dat de 'vervolgning' grondt, alsook dat zij de nodige tijd diende te krijgen om haar verdediging te organiseren en om haar verdediging te laten gelden en om, in voorkomend geval, nuttige getuigen te horen, lijkt zij op het eerste zicht voor te houden dat er sprake dient te zijn van een tegensprekelijk debat. De hoorplicht impliceert echter niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben

om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij *prima facie* het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat haar diende te worden toegestaan om vergezeld te worden van een advocaat tijdens het gehoor, moet erop gewezen worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich gedurende haar administratiefrechtelijke procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken dienstig kon beroepen op een recht op bijstand van een advocaat tijdens het verhoor. Bovendien maakt de verzoekende partij geen gewag van problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat eventueel hadden kunnen worden rechtgezet.

De verzoekende partij toont *in casu* ook niet aan dat zij een inzage tot het dossier verzocht en haar deze toegang tot haar dossier werd geweigerd. De verzoekende partij ontvouwt verder nergens in haar verzoekschrift wat zij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde mocht zij gehoord geweest zijn met bijstand van een advocaat en met inzage tot haar dossier, dat dan tot een andere uitkomst dan de eerste bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus op het eerste gezicht niet goed in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grieven dat zij niet gehoord werd met bijstand van een advocaat.

5.2.9. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op, waar de verzoekende partij bij het onderdeel betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel opmerkt dat zij een zoon heeft in Frankrijk, dat nergens uit blijkt dat de persoon waarnaar zij verwijst en waarvan zij een document bij haar verzoekschrift voegt, ook effectief haar zoon is. Hierbij kan ook nog opgemerkt worden dat zij de aanwezigheid van een zoon in Frankrijk niet vermeldde tijdens de gehoren, alsook dat de persoon waarvan zij een document bij haar verzoekschrift voegt, meerderjarig is.

5.2.10. Ter terechtzitting brengt de advocaat van de verzoekende partij een nieuw stuk bij van de afdeling Neurologie van het UZ Leuven waarin vermeld staat dat de verzoekende partij gezien werd op 9 mei 2024 op Spoedgevallen omwille van een “*vermoeden veralgemeend epileptisch insult*”. Er wordt gesteld dat er geen medisch dossier is in België en dat er een “*vermoeden veralgemeende epilepsie*” is, waarvoor inname Depakine. Vervolgens wordt omtrent de huidige ziekteproblematiek gesteld:

“Zeer onduidelijke anamnese. Taalbarrière.

Patiënte verblijft in opvangcentrum voor migranten en is sinds 2 dagen in België.

Patiënte werd naar de spoedgevallen gebracht omwille van een vermoedelijk veralgemeend epileptisch insult.

Zijzelf geeft aan al 2 jaar epileptische aanvallen te doen na een craniocerebraal trauma (zij zegt zelf na slagen en verwondingen door haar man?), waarvoor inname Depakine (...). Zij zou dit volgens begeleiders echter mogelijks reeds enkele dagen niet ingenomen hebben.

Vandaag zou zij een nieuw insult gedaan hebben. Zij heeft amnesie voor de episode van vandaag; niet voelen aankomen. Geen rechtstreekse hetero-anamnese kunnen bekomen. Volgens begeleiders van opvangcentrum zou zij gevallen zijn en geschokt hebben in de 4 ledematen. Geen overtuigende tongbeet klinisch. Geen urineverlies.

Bij aankomst van de MUG was zij niet aanspreekbaar, met vaststellen van een nystagmus en vermoeden van NCSE (schuim op de mond; desaturatie tot 70%). Er werd 4mg Lorazepam toegediend, waarna vrij snel opklaren van de kliniek zonder echte post-ictale fase.”

Betreffende het klinisch onderzoek wordt genoteerd:

“PM: (...)

Bewustzijn en hogere hersenfuncties: Momenteel alert en wakker. Correct benoemen en eenvoudig begrip (cave taalbarrière).

Geen meningeale prikkeling.

Craniale zenuwen: Full-range oogbewegingen, zonder subjectief aangeven van diplopie. Geen nystagmus. De confrontatietesten zijn normaal. Bilateraal bewaarde en symmetrische faciale sensibiteit en motoriek. Geen duidelijke tongbeet.

Motoriek: Proef van Barré en modified Mingazinni bilateraal normaal.

Coördinatie: Vingerneusproef bilateraal normaal.

Sensibiteit: Bilateraal bewaarde symmetrische sensibiteit voor grove tast.”

Betreffende de technische onderzoeken wordt onder meer nog gesteld:

“Belangrijke reserve omwille van onuitgesproken bewegingsartefacten, voornamelijk voor de caudale hersengebieden.

Geen acute intracraniale pathologie aangetoond.

Geen letsels met massa-effect of oedeemzones.”

Besluitend wordt gesteld:

“Uw 45-jarige patiënte, D.N. (...), werd op 09-05-2024 in consult gezien op de afdeling spoedgevallen voor de dienst neurologie wegens vermoedelijk recidief veralgemeend epileptisch insult. Zij zou reeds gekend zijn met veralgemeende epilepsie na een craniocerebraal trauma 2 jaar geleden, waarvoor inname Depakine (...) (echter onduidelijke voorgeschiedenis bij patiënte die slechts sinds 2 dagen in België verblijft in asielcentrum, zonder medisch dossier in België).

Omstaanders zouden een val op de grond gezien hebben, met schokken in de 4 ledematen. Toen de spoedartsen ter plaatse kwamen, was zij nog steeds niet aanspreekbaar, werd een nystagmus geobserveerd en desatureerde zij tot 70% met schuim op de mond. Lorezepam IV werd toegediend bij het vermoeden van een NCSE, waarna zij zeer snel opklaarde, met amper een post-ictale fase. Er was geen tongbeet, noch urineverlies.

Bij aankomst op de spoed, werd zij opgeladen met Depakine (...).

Bijkomend algemeen biochemisch nazicht was geruststellen. Lactaat was slechts (...) 1u na het event, met tevens normale CK's. Depakine-spiegel was onmeetbaar. CT hersenen toonde veel artefact, maar geen argumenten voor acute intracraniale pathologie.

De etiologie van de episode van bewustzijnsverlies is heden onduidelijk. Er zijn verschillende atypische elementen om de diagnose van een recidief veralgemeend epileptisch insult te stellen (zeer snel opklaren zonder overtuigende post-ictale fase, geen verhoogd lactaat of CK's 1u na event).

Differentieel diagnostisch kan ook aan een cardiale (convulsieve) syncope gedacht worden of aan psychogene etiologie (de episodes zouden volgens haar ontstaan zijn na fysieke mishandeling door haar echtgenoot?)

We adviseren zekerheidshalve Depakine (...) te continueren. Indien zij in België blijft, kan een verder diagnostische oppuntstelling (...) gepland worden met nadien herevaluatie en bespreking van de resultaten op de epilepsieraadpleging. Ongeacht de verdere opvolging, geldt een rijverbod tot zij minimaal één jaar aanvalsvrij is.”

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat met dit attest rekening dient gehouden te worden. Zij wijst erop dat uit het document duidelijk blijkt dat de verzoekende partij recent een aanval heeft gehad, alsook dat zij medicatie behoeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat betreffende de medische situatie van de verzoekende partij in het bestreden bevel wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart dat ze lijdt aan crisissen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Ook al is er een beoordeling gebeurd in het licht van artikel 3 van het EVRM in het *in casu* bestreden bevel, neemt dit niet weg dat de Raad in het kader van het huidig beroep een *ex nunc* beoordeling van de actuele medische gegevens, zoals vereist door artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, moet doen.

De Raad stelt vast dat uit het door de verzoekende partij gevoerde betoog ter terechtzitting en het voorgelegde document op zich niet blijkt dat redenen betreffende haar gezondheid een terugkeer naar Senegal verhinderen of dat redenen van gezondheid bij terugkeer een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit het voorgelegde document geen duidelijke diagnose blijkt, doch enkel een vermoeden *“veralgemeend epileptisch insult”*. In het attest wordt gesteld dat er geen dossier in België is, doch ook dat de verzoekende partij aangeeft al 2 jaar epileptische aanvallen te hebben na een craniocerebraal trauma, waarvoor inname van Depakine. De Raad stelt vast dat niettegenstaande de verzoekende partij in de mogelijkheid was om haar *“carte individuelle d'admission a l'aide medicale de l'état”*, geldig van 12 april 2023 tot 11 april 2024, bij haar verzoekschrift te voegen, zij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit haar medische problematiek zou blijken.

Gezien heden geen diagnose werd gesteld in België en de verzoekende partij voorts ook geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat reeds eerder, in een ander land, een diagnose werd gesteld, toont de verzoekende partij niet aan dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Het feit dat er zekerheidshalve medicatie wordt geadviseerd en dat een verdere diagnostische oppuntstelling kan gepland worden, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij, die volgens haar verklaringen al 2 jaar lijdt aan epileptische aanvallen, niet over een voorraad van de nodige medicatie beschikt, noch dat zij niet de nodige medicatie kan verkrijgen voor haar terugreis. Evenmin toont zij aan dat de eventueel nodige medicatie voor haar niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Senegal, noch dat aldaar een diagnostische oppuntstelling niet beschikbaar en voor haar toegankelijk zou zijn.

5.2.11. Het enige middel is niet ernstig.

5.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER